

Ulls nous

Déu, expulsat del món?

per Calassanç Balagué

-*"Busqueu el Senyor"*. Amb aquestes paraules d'Isaïes, iniciu aquesta secció Ulls nous. Intentaré replantejar traçats nous del camí de la veritat vers la Fe, moral i costums.

L'actitud del savi i del creient prudents és l'obertura, segons el pensament de Tagore: -*"Si tanques la porta a tots els errors, deixaràs fora la veritat"*.

El tema de Déu és actual per a l'home d'avui? És interessant Déu en un context i en un moment determinat d'ara? Déu ha estat expulsat del món?

Abans d'intentar donar la resposta, s'ha de tenir present que l'afirmació de Déu com algú evident i palpable, per a l'home ha estat sempre una dificultat. Déu no necessita que defensem el "seu estatut ni els seus drets". És l'home qui necessita de Déu. A mesura que Déu és reduït al silenci i expulsat de la plaça major de la nostra vida, l'home, lluny d'humanitzar-se, es deshumanitza. S'enfosqueix el sentit de la seva existència, i perd el nord i vigor per a la seva conducta ètica. Per què? Perquè la creença en el Déu cristià -amb totes les limitacions i flaqueces de l'home- comporta una imatge del ser humà i els seus problemes. Els sociòlegs cristians, per exemple, ens parlen de Déu en preocupar-se de la societat, com ha d'ésser la societat i els seus interessos; i com portar a terme la realització de la justícia.

Fem camí

La Fe és un do i un camí. La Fe més aviat és com mostrar-la que no pas com demostrar-la. És a dir, he de fer un camí per preparar-me per rebre el do. El nucli de la Fe és acollir el Déu de Jesucrist. Això no significa afirmar l'existència de Déu, sinó reconèixer-lo i acollir-lo com Déu real de la nostra vida. Alguns caminen d'espatlles a Déu; altres senten el goig de creure en Déu.

Arrels de la increença

Ja el Concili Vaticà II va senyalar que la increença actual seria una interpel·lació per als creients del món actual. Més preocupant que l'ateisme -negació de Déu- és el caure en uns falsos deus que venen a suplir Déu.

Els motius que han engendrat la increença tenen, juntament amb l'exaltació desmesurada de l'home, una veritat noble: la defensa de la llibertat, la reivindicació de la justícia en la societat, la protesta contra el mal en el món i l'autonomia del ser humà.

¿Com es pot sostenir un Déu indiferent i que té una retractació d'aquesta Fe deformada; s'ha d'intentar buscar el Déu de Jesucrist. Ell no parlava només de Déu, sinó del "regne de Déu" entre els homes; és a dir, predicava un Déu que fos acollit pels homes.

La idolatria

Al cor de l'home, els ídols tendeixen sempre a ocupar el lloc de Déu. Qualsevol persona, ideal o cosa, la més insignificant, pot convertir-se en ídol per a l'home. ¿No és això el que està passant en la nostra societat que sembla oblidar Déu? L'ídol mai ofereix tot el que promet!

Els principals ídols són: **el diner** oposat a la Fe perquè ofega la responsabilitat ètica de l'home, manipula les persones, i dificulta la relació gratuïta amb un Déu que és amor. **El sexe**, fins ara reprimit rigorosament, empobreix el ser humà i el desvesteix de la seva noblesa ètica, perdent així l'orientació vers Déu. **El poder**, ja sigui econòmic, polític o religiós, invita l'home a "ser com déus", i degrada la humanitat. **La pàtria i el poble** -nobles realitats- exaltats a la categoria d'ídols poden destruir la societat i dificultar les relacions mútues. I, encara que sembli incompatible, **la religió** pot arribar a ser un ídol quan intentem acorrallar Déu en un conjunt de creences, ritus, estructures, lleis o comportaments, els quals obstaculitzen el trobament amb Déu-pare-bo.

"Déu; nosaltres no podem purificar ni restaurar aquesta paraula de "Déu". Però podem, estigui tacada o esquinçada, alçar-la de terra i posar-la dreta en una hora de gran preocupació" (M. Buber).

Maig del 68

per Robert Ferrer

Al maig del 88, sembla indispensable intentar explicar què va ser el maig del 68 a França - o "maig francès" - com diem aquí - i què en queda ara, 20 anys després.

Primer de tot veiem que, quan es tracta de definir-lo, els qualificatius són molt variats: revolució, revolta, fets, moviment, etc... fins el de "carnaval" emprat pel ja desaparegut Raymond ARON.

Dos moviments es superposen durant aquells dies: el moviment estudiantil i el moviment obrer. Un moviment estudiantil, fill encara, en gran part de la burgesia francesa i que massificat ocupa els bancs universitaris (del 1958 al 1968, la classe universitària augmenta d'un 224%). Tot i els problemes que tenia la universitat francesa i els canvis lents que s'hi anaven produint, pot dir-se que el moviment va sortir d'ella i no que anava contra ella. No s'atacava el seu funcionament, sinó el fet que estés sotmesa a la burgesia. De Nanterre, va nèixer el famós "moviment del 22 de març" que agrupava anarquistes, maoistes i altres grups d'extrema esquerra. Estava liderat pel no menys famós Daniel Cohn-Bendit, fill d'una família jueva instal·lada a Alemanya, i que pocs anys abans s'havia instal·lat a París per fer-hi els seus estudis. Es tracta d'un moviment espontani que es revolta contra la repressió policiaca, la guerra del Vietnam, entre altres coses, però que en decidir de sortir al carrer i arrencar totes les llambordes del Barri Llatí per llençar-les sobre els policies, no feien més que anar a la recerca de la utopia sense organització, sense doctrina i sense programa (Actualment no trobareu passejant per aquest barri, més que asfalt, donat que tots els carrers empedrats han estat recoberts de quitrà per evitar reincidències!). L'única estratègia era la de les barricades. S'enfrontaven a l'absurditat.

El 10 de maig, Daniel Cohn-Bendit contestava així al Rector de la Universitat que li preguntava impotent què podia fer per desbloquejar la situació: "És molt senzill, feu sortir la poli, obriu la Sorbona, trobo 3 o 4 orquestres i fem una festa. No passarà res. La gent ballarà, beurà, serà feliç" (citat per D. C-B in "Le grand bazar"). Aquesta reflexió és interessant i

□